

ЛАСКАВО ПРОСИМО! | ОБЕРЕЖНО — ПРИКРІ ТРОЛІ!

Привіт усім, вас вітає Захар.

Заходьте й будьте пильні: спершу погляньте вгору, потім — під ноги, а відтак озирніться навсібіч. Бо над головою може опинитися відро з крижаною водою. На підлозі — мотузка чи натягнутий дріт. Не встигнете ви й оком змигнути, як вас почастують чимось важезним. А ззаду раптом як рвонуть хлопавкою! Або гавкнуть з-за рогу. Або ще чимось заскочать.

Так-так, у нас тут дехто розперезався. Тільки не думайте, що всі наші мешканці такі. Від інших пожильців ці істоти сильно відрізняються. Ну дуже вже прикрі!

Що-що? Ви й гадки не маєте, про кого йдеться? Ви в нас уперше, бо почули, що тут весело, гамірно й навіть знімають комедії? Коли так — чекайте хвилику. Зараз розповім про наш будинок докладніше. Це допоможе вам краще збагнути наші правила та звичаї. А ще — небезпеки і прикрі сюрпризи, що чатують на всіх усередині.

Вам розкажу, а решті — нагадаю.

ЗВІДКИ ВЗЯВСЯ БУДИНОК «ВАУ!» І ЧОМУ ВІН ТАК НАЗИВАЄТЬСЯ

«Вау!» — так я скоротив слово «Вавилон». Це столиця древньої Вавилонії. Саме ж слово «вавилон» означає «змішання». Ось чому наш великий будинок назвали Вавилоном.

Адже сюди набігли та змішалися химерні істоти з різних казкових вимірів. Світи ці були влаштовані за своїми законами. Так тривало протягом років і століть. Аж раптом тамтешнім істотам стало затісно. Вони взяли-ся з'ясовувати, чиї здібності найпотужніші. Найбільше старалися чародії — аж гуло і трусилося все довкола.

Мешканці різних світів почали мірятися силами. Ви змогли б їх спинити? Навіть не думайте! Ніхто не годен того зробили! Зчинилася страшенна бійка всіх зі всіма, і програвати ніхто не збирався. Усе затрусилося, закрутилося, захиталося. Й одного разу — розколалося по швах!!!

Могутній землетрус зруйнував усі світи. Щоб не загинути й не зникнути, їхні мешканці перебігли в наш світ і наш час. Про когось із них ви вже читали. Когось бачили на малюнках. А є й такі, чийого існування ви навіть уявити собі не могли. Ми теж, до речі. Тож людям довелося рятувати потерпілих — така вже людська доля.

Збудували для вцілілих великий житловий комплекс. Усі створіння відтепер стали сусідами. Поволі вони звикали до нового життя. Я ж, побачивши все та всіх

разом, не стримався — вигукнув: «WOW!». Це англійською. А українською значить: «Ого-го, нічого собі, ух ти, оп-па».

Ось так і прижилося «Вау!» — скорочена назва «Вавилону».

Усі, хто в нас уже побував, устигли помітити: наші мешканці — вампіри, велетні, людожери, відьми, чаклуни, мавки, принцеси, чорти, змії, русалки, водяники й інші — поволі пристосувалися до нових реалій. Шукали і знайшли себе в нашому світі й навіть стали дуже успішними. Усі, окрім тих, про кого я попередив вас на початку цієї книжки.

Так, це тролі зі сто сорок шостої квартири.

Їх там багато, навіть я не всіх знаю.

Від моменту появи в нашому домі вони тільки те й роблять, що тролять. Це означає «дражняться», але дражнилками тролячий бешкет аж ніяк не обмежується. Дістають вони всіх довкіл, іншого слова не добору. Мій тато Тарас — мужній воїн, він відповідає за безпеку в будинку «Вау!». Але навіть йому не завжди до снаги дати раду цим істотам. Моя мама Ксеня вже змучилася: вона дбає про порядок, а тролі ледь не щодня влаштовують рейвах, перевертаючи все з ніг на голову. Таке в нас тут коїться, що хоч бери та й тікай світ за очі.

Але стоп!

Жоднісінькому тролю ще не вдалося перемогти у двобої. Бешкетники можуть тролити всіх і все, скільки їм заманеться. Аж доки одного разу комусь не увірветься терпець — і тоді начувайтесь, зелені хулігани!

Погляньте-но самі, коли вже зайшли.

ТРОЛЬ КЕКС, ЯКИЙ ПОЦУПИВ ВІДЬМИНУ КИЦЮ

Відьма Моргана зі своєї тридцятої квартири виходила нечасто.

Не мала вона поза будинком «Вау!» таких справ, яких не могла залагодити з дому. Що треба, те й начаклує. Хіба сходить коли-не-коли на пошту, отримує посылку від котроїсь із подружок.

Ви ж, певне, знаєте: відьми й відьмаки — виняток. Їм після великого вибуху їхніх світів дозволили жити за межами нашого дому. Ба більше, узагалі селитись за містом, по селах і хуторах. Звісно, якщо тамтешні громади не будуть проти.

А ніхто й не заперечував особливо. Відьмам та відьмакам у нашому світі чаклувати суворо заборонено.

Удома, там, де оселилися, — будь ласка. То ж їхній спосіб життя. Без чарів, хоч добрих, а хоч лихих, вони ні у своєму світі довго не проживуть, ані тим паче в чужому. Тож чаклувати за межами власних чотирьох стін суворо заборонено.

Ви також знаєте, що наша сусідка Моргана полює порушувати ці суворі правила. Мої тато з мамою зітхають, знизують плечима, розводять руками. Нічого не вдієш, відьму не переробиш, не перевиховаєш. І голвне — ніяк же не покараєш. Більшої покути, ніж усі ці істоти вже зазнали, для них годі придумати. Бо втратити в одну мить свої світи через власну пиху та бажання помірятися силами — це неабияке покарання.

Та й не вигадаеть для відьми нічого слушного. Вампіра, скажімо, за якийсь проступок можна потримати кілька днів під домашнім арештом. Для вампірів заборона нічних прогулянок — страшна кара. Тому вони й не порушують правил. Приміром, вампіра Антона візьміть. Він сам порушників ловить разом із поліцейським патрулем. Слава про Антона вже давно випередила його самого. Порушники обходять наш мікрорайон десятою дорогою. Аж знудився вампір-патрульний, зараз шукає нічних пригод по всьому місту. Його вже навіть Бетменом прозвали, на що Антон дуже ображається.

Ну, то вампіри, а це ж відьма! Для нашої Моргани сидіти вдома не кара, а щастя. Як і для інших її подруг, міських і сільських. По селах то взагалі радість: відьми чаклкують у своїх хатах, а надвір виходять по різні

трави, корінці й таке інше, на чому знаються лише вони. Скажімо, суха зміїна шкура, болотяний мул, кажанячі какуньці. Словом, усе гарне й корисне для успішних відьомських практик.

Міським мешканкам, як-от Моргана, непросто. Якусь кількість трав і корінців вона ще може надібати в довколишніх парках і скверах. Але того замало. Це раз. Їх треба десь сушити. Це два. І взагалі, місто значно засміченіше, ніж село. Прикра правда, це треба визнати. Ось чому Моргана ходить на пошту. Подруги, які знайшли прихисток у селах, пересилають їй усе, що треба і чого немає в містах.

Тролів ці посилки страшенно дратували.

— Ви чули, тролі? — запитав якийсь братів і сестер троль на ім'я Кекс. — Не чули, ну то слухайте! Моргана, підла її душа, вирішила вивести наш рід із будинку!

Тролиця Рена в родині наймолодша. Через те дуже хотіла бути всіма почутою. Тож верещала завжди своїм писклявим голосом так гучно, що навіть дорослим троям закладало вуха. Щоразу, коли Рена виходила наперед і набирала повнісінькі легені повітря, усе товариство дружно затуляло вуха. І виходило так, що її все одно ніхто не чув. Або ж чули кепсько, через слово, а то й через два. Знаючи це, Рена пищала дедалі голосніше й голосніше. Тож вислуховувати її таки доводилося. Щоб вуха не боліли довго, Рену просили говорити, тобто пищати, якомога менше.

— Нас, тролів, вивести неможливо! — верескнула вона, почувши Кекса. — Ми самі кого завгодно виведемо!

— Так, як ти виводиш усіх із себе, ще треба постаратися, — буркнув троль Вуглінка, прозваний так через круглі чорні очиці — викапані вуглинки.

— Троляки, вам аби язиками ляпати та гарикатись! — обурено тупнув Кекс. — Моргана хоче вивести нас, як виводять із житла тарганів! То її помста! Пам'ятаєте, це ж я минулого тижня притаскав сюди тарганисьок, рудих, отакених?

Троль розвів пальці на лапці, показуючи розмір. Хоча всі й так бачили тих тарганів. А Зелений, найстарший із ватаги, ще й дорікнув: мовляв, маленький, не можна було знайти більшого.

— Відьма спершу їх потруїла, — вів далі розгніваний Кекс. — Вам же відомо, як труять тарганів? Беруться сухі комахи, уже не живі. Настоюються на відварі з корінців бур'яну та розрізаних навпіл голівок осоту. Потім туди додається щось страшенно смердюче. І розбризкується по кутках, а особливо — у ліфті. Так Моргана вивела наших тарганів. І я випадково підслухав, що незабаром настане наша черга.

— Ха, випадково! — реготнула тролиця Соня, любителька поспати до обіду після нічних бешкетів. — На моїй пам'яті ти, Кексику, ще ніколи нічого випадково не чинив! А надто — підслуховувати! Постійно пхаєш носяру в чужі справи!

— І мудро робить! — гримнув на сестру Вуглінка. — Якби не Кексові ніс та вуха, ми б зараз нічого не знали про загрозу для нашого роду! Але виправляти це все — то вже Кексів клопіт.